De vorbă cu cititorii

● *Căpitanul echipei de volei* a Liceului agricol din Miercurea Ciuc ne semnalează că formația respectivă, campioană raională pe anul 1966, nu dispune de sală și deci nu are unde să se antreneze pînă cînd se va încălzi timpul. O soluție ar fi — ni se arată în scrisoare — repartizarea cîtorva ore de pregătire în sala Liceului teoretic.

Luînd legătura cu Consiliul raional UCFS Miercurea Ciuc, putem să vă dăm următorul răspuns: *„S-au făcut demersuri și s-a aprobat ca sala respectivă să fie pusă la dispoziția solicitanților în zilele de marți și joi, seara, cu condiția ca asociația sportivă a Liceului agricol să plătească taxa pentru chiria sălii care, de altfel, reprezintă o sumă mică"*.

● *Tovarășului V. Stămurean, Lugoj.* La meciul la care vă referiți, Voința Lugoj—C.S.M. Reșița, nu ați fost... păcălit. Deși ați asistat la o partidă amicală, prețul de intrare pe care l-ați plătit (5 lei) este legal. La prețul tipărit pe spatele biletului se mai aplică timbrul olimpic și timbrul UCFS. La meciurile de categoria regională prețurile oficiale de intrare sînt următoarele: categoria I — 2,50 lei, categ. a II-a 2,00 lei și categ. a III-a 1,50 lei. La acestea se adaugă timbrul olimpic (0,50 lei pînă la bilet de 2 lei și 1 leu pînă la bilet de 5 lei), precum și timbrul UCFS de 1 leu. Mica diferență pe care ați constatat-o se datorește faptului că dv. ați asistat la un meci în care unul dintre parteneri făcea parte dintr-o categorie superioară (B), unde prețurile biletelor sînt mai mari.

● *Din Șomcuța Mare am primit o scrisoare* de la tovarășul L. Marincaș, în care autorul ne vorbește despre răspîndirea sportului în satele din această parte a regiunii Maramureș. Regretăm că spațiul nu ne permite să reproducem în întregime rîndurile dv. Ne vom opri doar asupra unui singur aspect din scrisoare și anume asupra „duminicilor cultural-sportive", care au un rol important în atragerea tineretului de la sate în practicarea sportului. După cum ne arătați, în urmă cu doi-trei ani erau în raionul Șomcuța o serie de localități ca, de exemplu, Satulung, Valea Vinului, Crucișor, Dumbrăvița etc. unde nu existau nici un fel de amenajări sportive. Iar acum, după ce în aceste sate și comune s-au organizat, cu sprijinul consiliului raional UCFS, mai multe „duminici cultural-sportive" tineretul are la dispoziție, în continuare, terenuri de fotbal, de volei, de handbal și alte locuri special amenajate pentru practicarea sportului.

Vă dorim ca în sezonul actual să obțineți succese la fel de frumoase, să faceți ca să nu existe sat în raionul dv. fără activitate sportivă.

● *N. Ciudin — Focșani.* În legătură cu sesizarea dv., cum că la Casa orășenească de cultură din Focșani s-a închis sala de șah, care era des frecventată de iubitorii acestui sport din oraș, vă transmitem răspunsul primit din partea conducerii casei de cultură: *„Deoarece clubul nostru nu dispune decît de o sală și un hol, am fost obligați să organizăm toate acțiunile de amploare în sală, iar cele ale cercului de șah în hol, unde se pot instala 6—7 mese. Pentru a putea asigura condiții de desfășurare tuturor acțiunilor ce se organizează în cadrul clubului, am redus programul cercului de șah la trei zile pe săptămînă — joi, sîmbătă și duminică"*.

Este drept, un program mai redus. Important este ca el să fie respectat!

„Cupa vacanței de primăvară"

Timp de zece zile, elevii școlii generale nr. 87 din București și-au disputat întîietatea la fotbal în cadrul „Cupei vacanței de Primăvară". Din cele 20 de echipe care au luat parte la întrecere, în finală au ajuns formațiile claselor a VIII-a C și a VII-a B. Trofeul pus în joc a fost cîștigat de elevii din clasa a VIII-a C (în fotografie în picioare), învingători cu scorul de 4—3. Buna desfășurare a competiției a fost asigurată de prof. Gh. Lăzărescu.

Foto: AUREL NEAGU

ANCHETA NOASTRĂ

Doar antrenorul ION BUTNARU să fie vinovat de stagnarea atletismului ieșean?

Cu aproape două luni în urmă, acordînd un interviu ziarului nostru, fostul secretar al... fostului Club sportiv orășenesc din Iași, VASILE MOCANU, declara că SINGURUL vinovat de mediocritatea în care se menține secția de atletism a acestui club (cea mai importantă din oraș) ar fi antrenorul Ion Butnaru.

Așa să fie oare? Pentru a lămuri pe deplin lucrurile am poposit din nou la Iași, unde la întrebările noastre referitoare la activitatea antrenorului Ion Butnaru răspunsurile au scos la iveală și alte lucruri, vizînd nu numai munca din secția respectivă. Și astfel, am ajuns la concluzia că nu atît antrenorul Ion Butnaru este vinovat de faptul că atletismul din orașul Iași bate de ani de zile pasul pe loc, ci activitatea defectuoasă și dezinteresul tuturor antrenorilor de atletism și al activiștilor sportivi, în frunte cu cei de la Consiliul regional UCFS, preocupați doar de realizarea CANTITATIVĂ a sarcinilor și nu de conținutul lor CALITATIV.

Să revenim însă, pentru început, la Ion Butnaru...

Mai întîi, cine este și unde lucrează? Antrenor de atletism (merge pe al zecelea an de activitate în această profesie), ION BUTNARU muncește de aproape 5 ani la Iași, după ce mai înainte lucrase la Bacău.

Caracterizarea lui? Pentru început l-am solicitat părerea metodistului MANU POPA MIHAI, care, în cadrul Consiliului regional UCFS Iași, răspunde de atletism. Ba, mai mult, în perioada în care am discutat, metodistul Manu Popa Mihai urmărise zi de zi două cicluri săptămînale de antrenament ale lui Ion Butnaru. Deci, era în temă. Firește, nu vom transcrie aci întregul raport — de altfel foarte documentat — al acestui metodist. Ne vom permite să extragem pentru citirori doar esențialul:

„Antrenorul Ion Butnaru nu a avut planurile de etapă întocmite bine. În general, manifestă tendința de a munci neorganizat. Frecvența la antrenamente a atleților și atletelor este slabă. În perioada controlată, marea majoritate a participat doar la 2 sau maximum 3 lecții de pregătire, ceea ce este foarte puțin. Se observă tendința de a se neglija pregătirea fizică generală, accentuîndu-se prea mult pe elemente tehnice, lucru neindicat în perioada respectivă (n.n. februarie—martie). Are o ținută necorespunzătoare la antrenament, lucrînd în palton și cu pălăria pe cap. Manifestă multă neglijență în administrarea materialelor pe care le folosește".

Sînt lucruri destul de grave. Ion Butnaru are calificarea de antrenor categoria a II-a și — după cum am arătat — pentru munca lui primește o normă la club și o altă jumătate la Institutul Politehnic. Așa stînd lucrurile am verificat afirmațiile metodistului. Cele mai multe s-au confirmat. Asistînd la cîteva antrenamente ale lui Ion Butnaru l-am văzut lucrînd (în palton și cu pălăria pe cap, într-adevăr!) cu 8—10 atleți. Nu l-am deranjat cu întrebări. Se agita tot timpul, era foarte ocupat. N-am înțeles însă ce a putut realiza în cele 120 de minute, antrenînd în același timp 2 tineri la săritura cu prăjina, 3 la aruncarea greutății, unul la aruncarea suliței și 2—3 la aruncarea discului? Să fim clari. Nu era vorba de un grup de atleți pe deplin formați, fiecare lucrînd separat și conștiincios după indicațiile antrenorului. Nici vorbă de așa ceva. Asistam, de fapt, la instruirea unor tineri în tainele atletismului. Poate la ceva mai mult decît atît, dar departe de ceea ce înțelegem — și trebuie să înțelegem în etapa actuală — prin „sport de performanță". Foarte departe...

Dar, să nu ne grăbim să tragem concluzii. Să ascultăm și părerea altora: **„Butnaru este un om pasionat, legat trainic de meseria lui,** ne spune antrenorul **ION PUICĂ. Îl cunosc bine, doar lucrăm pe același stadion de atîta vreme. Are însă un mare defect: muncește mult, dar foarte neorganizat. Dorește din tot sufletul să realizeze performanțe cu elevii lui. Ce exemplu mai bun poate fi dat în această direcție decît acela că s-a dus la unii copii acasă pentru a-i chema la antrenament.**

Apar deci lucruri noi. Ion Butnaru nu este un „vînător" de norme. Are pasiune și muncește mult. Este un element esențial în ancheta noastră, pe care o considerăm utilă în ceea ce privește atletismul ieșean, a cărui amorțeală a început să dezamăgească și pe cei mai ambițioși. Și, în categoria celor ambițioși trebuie să-l trecem și pe Ion Butnaru, care — după cum am văzut — activează neobosit. Și nu fără unele rezultate, căci iată ce declară un tehnician competent, maestrul sportului ALEXANDRU MERICĂ, lector la Facultatea de educație fizică a Institutului Pedagogic din Iași și, firește, antrenor de atletism: **„Îl cunosc de mult pe Ion Butnaru și știu că a avut și rezultate în munca sa. Dovezi? Atleții Pereteatcu, Orghidan și Macovei au plecat din mîna lui, de la Bacău. Și la noi, la Iași, l-a crescut pe aruncătorul de greutate Adrian Gagea, ridicîndu-i rezultatul de la 13,56 m pînă la 16,52, după care acesta a plecat la București. Așa că nu se poate spune că... mănîncă banii degeaba. Și apoi, Ion Butnaru, nefiind profesor de educație fizică, nu are contact direct cu școala și nu are de unde să-și recruteze elemente tinere. Să ne mai mirăm că lucrează cu talentați dar și cu netalentați?".**

Nu, cum să ne mai mirăm! Poate să ne mirăm de altceva, de un lucru mai puțin discutat la Iași, dar extrem de important pentru dezvoltarea atletismului din acest oraș. Cine ar fi trebuit să-l ajute pe Ion Butnaru în alcătuirea corectă a planurilor, în organizarea mai bună a muncii și cine ar fi putut să-l sprijine efectiv în selecționarea elementelor tinere? Cine altcineva decît profesorii de educație fizică. Dar Ion Butnaru nu este încă un... „coleg". El este doar... antrenor, fiind deocamdată student la cursurile fără frecvență ale I.C.F. Așa încît, nici vorbă de colaborare. Fiecare cu treaba lui și lucrurile au mers așa multă vreme. De această situație nu s-a sesizat nici sectorul tehnic al Consiliului regional UCFS Iași (vicepreședinte cu probleme tehnice prof. I. Bortă), nici metodiștii acestui consiliu și nici activiștii fostului club orășenesc. De fapt, singura colaborare dintre antrenorii de atletism din orașul Iași s-a realizat numai în „temeiul" alcătuirii unei formații care să reprezinte regiunea în campionatul de atletism pe echipe.

Ajungînd aci cu discuția noastră, atingem punctul nevralgic al întregii anchete. Discutînd cu fiecare antrenor în parte, cu mulți iubitori de atletism am aflat că tendința generală de muncă este orientată spre CANTITATE și nu spre CALITATE. Principala preocupare a fost — și mai este încă — înjghebarea acestei echipe. Calitățile componenților ei? Perspectivele lor? Nimeni nu s-a preocupat de aceste probleme. Și iată rezultatul: selecționata regiunii ocupă un mediocru loc III în categoria B a campionatului de atletism pe echipe! De altfel, dacă veți merge la Iași și veți întreba ce atleți de valoare are orașul vi se va răspunde: „**Unul singur: Viorel Suciu, component al lotului reprezentativ". IATĂ CONSECINȚELE DIRECTE ALE UNUI ASEMENEA STIL DE MUNCĂ, DE CARE NU POATE FI FĂCUT RĂSPUNZĂTOR NUMAI ION BUTNARU.**

Concludentă în această direcție ni se pare declarația antrenorului **GH. TEȘU: „Ion Butnaru a fost forțat de împrejurări (???) să lucreze mult, să aibă o masă mare de atleți și atlete, indiferent de perspectivele lor. Ion Butnaru a făcut și continuă să facă DE TOATE (S.N.). Aceasta era — și, din păcate, este încă — tendința generală: să avem fiecare cît mai mulți sportivi pentru echipa regiunii. Iar, dacă privim lucrurile din acest punct de vedere, atunci Ion Butnaru a lucrat cel mai bine, deoarece aportul lui a fost cel mai mare, concretizîndu-se în 188 de puncte adunate de atletele și atleții pregătiți de el".**

Așadar, antrenorul Ion Butnaru nu poate fi considerat un „caz" special în atletismul ieșean. El este de fapt „produsul" unei concepții total greșite, existentă în acest oraș, cu privire la atletism. Firește, acest antrenor poartă o bună parte de vină pentru felul în care a muncit, pentru lipsa lui de preocupare în direcția organizării activității. Nu trebuie să uităm că de 4 ani de cînd lucrează în Iași antrenorul Butnaru a consumat cu secția lui aproape 150 000 de lei, dintre care 68 000 lei numai salariul. Și cu ce se prezintă astăzi? Cu nici un atlet de categoria I, cu 3 de categoria a II-a și cu 14 de categoria a III-a. Este foarte puțin. Iar dacă privim în perspectivă lucrurile, trebuie să spunem că „producția" lui este, aproape, egală cu ZERO. Prin acest lucru va trebui tras la răspundere!

Puteam să încheiem aci ancheta noastră. Dar mai există și alte cîteva lucruri referitoare la atletismul ieșean. Există și alți vinovați și nu ni se pare lipsit de interes să „prelungim" ceva mai mult discuția. De pildă, cine a aprobat consumarea din fondurile de material și echipament sportiv ale secției de atletism a fostului club sportiv orășenesc (unde Ion Butnaru este salariat cu o normă întreagă) a sumei de 11 280 lei pentru achiziționarea a 5 prăjini de fibre sintetice, cînd secția abia avea doi săritori de „mîna a doua" (M. Muha — 3,80 m și Gh. Cujbă — 3,80 m)? Și apoi, cine a permis consumarea, din aceleași fonduri, a sumei de 24 000 lei pentru achiziționarea de cronometre? Și asta în vreme ce nu se găsesc bani pentru a se cumpăra mai multe perechi de pantofi de tenis? (în prezent există doar 8 perechi în secția lui Butnaru). Noi am încercat să aflăm adevărul dar n-am reușit. Poate află consiliul regional UCFS. Nu de alta, dar este interesant de știut... Numai de știut! Atît. Că oricum banii s-au dus pe apa... Bahluiului!

Și o ultimă problemă. Poate cea mai importantă: **aceea a ATLETISMULUI ȘCOLAR**, în care, să recunoaștem, Ion Butnaru n-are absolut nici o vină. De ce de ani de zile nu se face nimic sau aproape nimic în această direcție? Eforturile izolate ale unor profesori (**Gh. Teșu, Marcel Fică**) nu pot rezolva în totalitatea ei această problemă. În orașul Iași există multe posibilități, ținînd seama de numărul mare de școli medii, ca și de numărul mare de profesori de educație fizică. Nu s-ar putea, oare, organiza un campionat școlar de atletism? O competiție cu o formulă simplă, cu mai multe etape de disputare, în care să fie cuprinse probele cele mai accesibile și caracteristice. Credem că o asemenea întrecere ar stimula activitatea profesorilor de educație fizică pe linia atletismului, ar scoate la iveală talente din rîndurile elevilor și ar contribui în mod cert la popularizarea atletismului în școli. Dar la acest lucru nu s-a gîndit nimeni, nici consiliul regional UCFS și nici comisia regională de atletism (președinte M. Salahub), pentru că toate privirile erau îndreptate spre echipa participantă la campionat. Atît și nimic mai mult... De asemenea, considerăm că a sosit timpul ca problema bazei materiale în școli să fie rezolvată cu toată răspunderea, în această direcție un rol important avînd și sfatul popular orășenesc. Nu este vorba de altceva, decît de baze sportive simple, toarte puțin costisitoare, care ar putea cuprinde o groapă de sărituri, un cerc de aruncări și, eventual, o pistă de dimensiuni reduse. Pentru aceasta nu este nevoie de multe fonduri. În schimb, este neapărat necesar spiritul de inițiativă, simțul gospodăresc și dorința de a sprijini atletismul nu numai prin analize și concluzii pe hîrtie, CI ÎN FAPTE.

CĂLIN ANTONESCU